

“मीठे बच्चे- बाबा समान दयावान् बन । दयावान् बच्चा ले सबैलाई दुःखबाट छुटाएर पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर्छन् ।”

प्रश्न:- सारा दुनियाँको माग के हो ? जुन बाबा बाहेक अरू कसैले पूरा गर्न सक्दैन ?

उत्तर:- सारा दुनियाँको माग हो- शान्ति र सुख प्राप्त होस् । सबै बच्चाहरूको पुकार सुनेर बाबा आउनुहुन्छ । बाबा बेहदको हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई धेरै फिक्र छ- कसरी मेरा बच्चाहरू दुःखीबाट सुखी बन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, पुरानो दुनियाँ पनि मेरो हो, सबै बच्चाहरू मेरै हुन्, म आएको छु सबैलाई दुःखबाट छुटाउन । म सारा दुनियाँको मालिक हुँ, यस दुनियाँलाई मैले नै पतितबाट पावन बनाउनु छ ।

ओम् शान्ति । बाबाले बच्चाहरूलाई पावन बनाइरहनुभएको छ । त्यसैले अवश्य पनि बाबासँग प्यार हुनुपर्छ । हुन त भाइ-भाइको आपसमा प्यार हुनु ठीकै हो । एक बाबाका सबै बच्चाहरू आपसमा भाइ-भाइ हुन् । तर पावन बनाउने त एक बाबा मात्र हुनुहुन्छ, त्यसैले सबै बच्चाहरूको प्यार एक बाबामा नै जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, म एकलाई याद गर । यो त ठीकै छ, तिमीहरू भाइ-भाइ हो, त्यसैले अवश्य आपसमा सम्बन्ध मीठो हुनुपर्छ । एक बाबाका बच्चा हो । आत्मामा नै यति प्यार छ । जब देवता पद प्राप्त गर्नु छ भने आपसमा धेरै प्यार हुनुपर्छ । हामी भाइ-भाइ बन्छौं । बाबासँग वर्सा लिन्छौं । बाबा आएर सिकाउनुहुन्छ । जसले बुझ्छन् उनीहरूले सम्झनेछन् यो विद्यालय वा विश्वविद्यालय हो । बाबाले सबैलाई दृष्टि दिनुहुन्छ वा याद गर्नुहुन्छ । बेहदका बाबालाई सारा दुनियाँका मनुष्य मात्र सबैले याद गर्छन् । सारा दुनियाँ बाबाकै हो- नयाँ वा पुरानो । नयाँ दुनियाँ बाबाको हो भने पुरानो दुनियाँ होइन र ? बाबाले नै सबैलाई पावन बनाउनुहुन्छ । पुरानो दुनियाँ पनि मेरो हो । सारा दुनियाँको मालिक म नै हुँ । हुन त मैले नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्दिनँ तर हो त मेरो नै । मेरा बच्चाहरू मेरो यो विशाल घरमा धेरै सुखी रहन्छन् अनि फेरि दुःख पनि पाउँछन् । यो खेल हो । यो सारा बेहदको दुनियाँ हाम्रो घर हो । यो त ठूलो मण्डप (माण्डवा) हो नि । बाबाले जान्नुहुन्छ सारा घरमा हाम्रा बच्चाहरू छन् । सारा दुनियाँलाई हेर्नुहुन्छ । सबै चैतन्य हुन् । सबै बच्चाहरू यतिबेला दुःखी छन्, त्यसैले पुकार्छन् बाबा हामीलाई छी-छी दुःखी दुनियाँबाट शान्तिको दुनियाँमा लैजानुहोस्, शान्तिदेवा । बाबालाई नै पुकार्छन् । देवताहरूलाई त भन्न सक्दैनन् । सबैका उहाँ एक बाबा हुनुहुन्छ । उहाँलाई सारा सृष्टिको फिक्र रहन्छ । बेहदको घर हो । बाबाले जान्नुभएको छ- यो बेहदको घरमा यतिबेला सबै दुःखी छन्, त्यसैले भन्छन् शान्तिदेवा, सुखदेवा । दुई चीज माग्छन् नि । अब त जानेका छौ- हामीले बेहदका बाबासँग सुखको वर्सा लिइरहेका छौं । बाबा आएर हामीलाई सुख पनि दिनुहुन्छ, शान्ति पनि दिनुहुन्छ । अरू कोही सुख-शान्ति दिनेवाला त छँदै छैन । बाबालाई नै दया लाग्छ । उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका बाबा । तिमीले बुझ्दछौ- हामी बाबाका बच्चाहरू धेरै सुखी थियौं, जब हामी पवित्र थियौं । अहिले अपवित्र बनेका हुनाले दुःखी भएका छौ । काम चितामा बसेर काला पतित बन्छन् । मूल कुरा हो- बाबालाई बिर्सिन्छन्, जुन बाबाले यति उच्च पद दिनु भयो । गायन पनि गर्छन् नि- *तुम मात पिता...* अथाह सुख थियो । त्यो फेरि तिमीले अहिले लिइरहेका छौ किनकि अहिले दुःख धेरै छ । यो हो तमोप्रधान दुनियाँ । विषय सागरमा डुबिरहन्छन् । केही पनि सम्झदैनन् । तिमीलाई अहिले ज्ञान भएको छ । तिमीले यो रौरव नर्क हो भन्ने सम्झन्छौ ।

बाबाले बच्चाहरूलाई सोध्नुहुन्छ- अहिले तिमी नर्कवासी हो वा स्वर्गवासी हो ? कोही मन्यो भने तुरुन्तै भनिदिन्छन् स्वर्गवासी भयो अर्थात् सबै दुःखबाट टाढा भयो । फेरि नर्कका चीज उसलाई किन खुवाउँछौ ? यो पनि बुझ्दैनन् । बाबाले आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउनुहुन्छ । बाबाले भन्नुहुन्छ- मीठा प्यारा बच्चाहरू, मैले तिमीलाई यो ज्ञान सुनाउँछु । मसँग नै यो ज्ञान छ । ज्ञानसागर म नै हुँ । भन्दछन्- यी शास्त्रका अधिकारी (अथोरिटी) हुन् । तर ती पनि आत्मा हुन् नि, यो पनि बुझ्दैनन् । बाबाको विषयमा नै थाहा छैन । बाबा जसले विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ उहाँलाई नै भन्छन्- ढुङ्गा मुढा सबैमा

२०७१-०२-०५ सोमबार १९-०५-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हुनुहुन्छ । व्यास भगवान्का नामबाट के-के कुरा लेखिदिएका छन् । मनुष्यलाई केही पनि थाहा छैन । बिल्कुल अनाथ (अरफन) बनेर आपसमा लडाईँ-भगडा गरिरहन्छन् । रचयिता बाबा र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको विषयमा कसैले पनि जान्दैन । बाबाले आफ्नो र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । अरू त कसैले बताउन सक्दैन । तिमीले कसैलाई पनि सोध- जसलाई ईश्वर, भगवान्, रचयिता भन्छौ उहाँलाई जान्नुभएको छ ? के ढुङ्गा-मुढामा ईश्वर हुनुहुन्छ भन्नु नै जान्नु हो र ? पहिला आफूलाई त चिन्नुहोस् । मनुष्य तमोप्रधान छन् त्यसैले जनावर आदि सबै तमोप्रधान छन् । मनुष्य सतोप्रधान भएमा सबै सुखी बन्छन् । जस्तो मनुष्य त्यस्तै उसको फर्निचर पनि हुन्छ । धनवान् मानिसका फर्निचर पनि राम्रा हुन्छन् । तिमी त बिल्कुल सुखी विश्वका मालिक बन्छौ । त्यसैले तिमीसँग सबै चीज सुखदायक हुन्छन् । त्यहाँ दुःखदायक कुनै चीज हुँदैन । यो नर्क हो नै फोहोरी दुनियाँ ।

बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ- भगवान् त एक नै हुनुहुन्छ, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । देवताहरूको महिमाको पनि गायन गर्छन् सर्वगुण सम्पन्न... । मन्दिरहरूमा गएर देवताहरूको उपमा (महिमा), आफ्नो निन्दा गर्छन् किनकि सबै भ्रष्टाचारी छन् । श्रेष्ठाचारी, स्वर्गवासी त यी लक्ष्मी-नारायण हुन्, जसलाई सबैले पूजा गर्छन् । संन्यासीले पनि गर्छन् । सत्ययुगमा यस्तो हुँदैन । तिम्रो संन्यास हो बेहदको । बेहदका बाबा आएर बेहदको संन्यास गराउनुहुन्छ । त्यो हो हठयोग, हदको संन्यास । त्यो धर्म नै अर्कै हो । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफ्नो धर्मलाई बिर्सिएर कति धर्महरूमा घुसेका छौ । भारतको नाम पनि हिन्दुस्तान राखिदिएका छन् अनि फेरि हिन्दु धर्म भनिदिएका छन् । वास्तवमा हिन्दु धर्म त कसैले स्थापना गरेको होइन । मुख्य धर्म हुन् नै चार- देवी-देवता, इस्लामी, बौद्ध र क्रिश्चियन । तिमीले जान्दछौ- यो सारा दुनियाँ टापू (आइल्याण्ड) हो, यसमा रावणको राज्य छ । रावणलाई देखेका छौ ? जसलाई घरी-घरी जलाउँछन्, यो सबैभन्दा पुरानो दुश्मन हो । यो पनि सम्झ्दैनन्- हामीले किन जलाउँछौ ? सम्झनुपर्छ नि, यो को हो भनेर । कहिलेदेखि जलाउँदै आएका हुन् ? सम्झन्छन् परम्पराबाट । अहो, त्यसको पनि कुनै हिसाब त चाहियो नि ! तिमीलाई कसैले चिन्दैनन् । तिमी हौ ब्रह्माका सन्तान । तिमीसँग कसैले सोध्यो तिमी कसका बच्चा हौ ? अहो, हामी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हौं भने ब्रह्माका बच्चा भयौं नि । ब्रह्मा कसका बच्चा ? शिवबाबाका । हामी उहाँका नातिनातिना ठहरियौं । सबै आत्माहरू उहाँका बच्चाहरू हुन् । फेरि शरीरको हिसाबले पहिला ब्राह्मण बन्छन् । प्रजापिता ब्रह्मा हुन् नि ! यत्तिका प्रजा कसरी रचना हुन्छ, यो तिमीले जान्दछौ । यो गोद लिनु (एडप्शन) हो । शिवबाबाले गोद लिनुहुन्छ ब्रह्माद्वारा । मेला पनि लाग्छ । वास्तवमा मेला त्यहाँ लाग्नुपर्ने हो जहाँ ब्रह्मापुत्र ठूलो नदी सागरमा गएर मिसिन्छ । त्यही संगममा मेला लाग्नुपर्छ । यो मेला यहाँ छ । ब्रह्मा बसेका छन्, तिमीले जान्दछौ- बाबा पनि हुनुहुन्छ र बडी मम्मा पनि त यिनै हुन् । तर पुरुष भएका हुनाले माताहरूलाई सम्हाल्नको लागि मम्मालाई नियुक्त गरिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीहरूलाई सद्गति दिन्छु । तिमीले जान्दछौ यी देवताहरू हुन्छन् डबल अहिंसक किनकि त्यहाँ रावण नै हुँदैन । भक्तिबाट हुन्छ रात, ज्ञानबाट हुन्छ दिन । ज्ञानसागर एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँलाई फेरि भनिदिन्छन् सर्वव्यापी । बाबाले नै आएर यो सम्झाउनुहुन्छ, अनि बच्चाहरूले नै यो सम्झाउनुहुन्छ । शिव भगवानुवाच हो नि ! शिवजयन्ती मनाउँछन् त्यसैले अवश्य कसैमा आउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- मलाई प्रकृतिको आधार लिनुपर्छ । मैले कुनै सानो बच्चाको आधार लिन्न । कृष्ण त बच्चा हुन् नि । म त उनको धेरै जन्मको अन्तिम वानप्रस्थ अवस्थामा प्रवेश गर्छु । वानप्रस्थ अवस्था पछि नै मनुष्यले भगवान्लाई स्मरण गर्छन् । तर भगवान्लाई कसैले पनि यथार्थ रूपमा जान्दैनन् । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ यदा यदा हि... म भारतमा नै आउँछु । भारतको महिमा अपरम्पार छ ।

मनुष्यलाई देह अहंकार हेर कति छ- म फलानो हुँ, यो हुँ ! अहिले बाबा आएर तिमीलाई देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले बसेर ज्ञानको सबै रहस्य बताउनुहुन्छ । यो हो पुरानो दुनियाँ । सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ । सत्ययुगमा आदि सनातन देवी-देवता धर्म नै थियो । ५ हजार वर्षको कुरा हो । फेरि व्यासले शास्त्रहरूमा लेखिदिएका छन्, कल्पको आयु लाखौं हजार वर्ष

२०७१-०२-०५ सोमबार १९-०५-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हो । वास्तवमा हो ५ हजार वर्षको कल्प । मनुष्य बिल्कुल अज्ञानको, कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन् । अहिले तिम्रो यी कुरा कोही नयाँले सुन्यो भने पनि बुझ्न सक्दैन, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— म आफ्ना प्यारा बच्चाहरूसँग नै कुराकानी गर्दछु । भक्ति पनि तिमिले नै शुरू गर्छौ । आफैलाई थप्पड लगाएका हौ । बाबाले तिम्रीलाई पूज्य बनाउनुभयो, तिम्री फेरि पुजारी बन्छौ । यो पनि खेल हो । कुनै-कुनै मनुष्य कोमल दिलका हुन्छन् त्यसैले खेल हेर्दा पनि रुन्छन् । बाबाले त भन्नुहुन्छ— जो रुन्छ उसले गुमाउँछ (जिन रोया तिन खोया) । सत्ययुगमा रुने कुरा हुँदैन । यहाँ पनि बाबाले भन्नुहुन्छ— रुनु हुँदैन । रुन्छन् द्वापर-कलियुगमा । सत्ययुगमा कहिल्यै पनि रुँदैनन् । अन्त्यमा त कसैलाई रुने फुसँदै हुँदैन । अचानक मृत्यु भइरहन्छ । हरे राम पनि भन्न सक्दैनन् । विनाश यसरी हुन्छ जहाँ अलिकति पनि दुःख हुँदैन किनकि अस्पताल आदि त रहँदैनन् । त्यसैले चीजै यस्ता बनाएका छन् । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— तिम्री बाँदरहरूको सेना मैले लिन्छु, रावणमाथि विजय प्राप्त गर्नका लागि । अब बाबाले तिम्रीलाई युक्ति बताउनुहुन्छ— रावण माथि विजय कसरी प्राप्त गर्न सकिन्छ ? सबै सीताहरूलाई रावणको जंजीरबाट छुटाउनु छ । यी सबै बुझ्ने कुरा हुन् । भगवानुवाच, बच्चाहरूलाई नै बाबाले भन्नुहुन्छ— नराम्रो नसुन... जुन कुराबाट तिम्रीलाई केही फाइदा छैन, त्यसबाट तिमिले आफ्नो कान बन्द गर । अहिले तिम्रीलाई श्रीमत मिलेको छ । तिम्री नै श्रेष्ठ बन्नेछौ । यहाँ त श्री श्री को पदवी सबैलाई दिएका छन् । ठीकै छ, फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भ, बाबालाई याद गर । कति अनौठो हार-जितको, यो बेहदको खेल हो जुन बाबाले नै सम्भाउनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) बाबा समान दयावान् बन्नु छ । सबैलाई दुःखबाट छुटाएर पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर्नु छ । पावन बन्नका लागि एक बाबालाई धेरै प्रेम गर्नु छ ।

२) बाबा भन्नुहुन्छ *जिन रोया तिन खोया* । त्यसैले जस्तोसुकै परिस्थिति भए पनि रुनु हुँदैन ।

वरदानः— सेवा र स्व पुरुषार्थको सन्तुलन (ब्यालेन्स) द्वारा आशीर्वाद (ब्लेसिंग) प्राप्त गर्ने कर्मयोगी भव कर्मयोगी अर्थात् कर्मको समयमा पनि योगको सन्तुलन होस् । सेवा अर्थात् कर्म र स्व पुरुषार्थ अर्थात् योगयुक्त— यी दुई कुराको सन्तुलन राख्नका लागि एकै शब्द याद राख— बाबा गराउनेवाला हुनुहुन्छ र म आत्मा गर्नेवाला हुँ । यो एक शब्दले सन्तुलनलाई धेरै सहज बनाउने छ र सबैको आशीर्वाद प्राप्त हुनेछ । जब गर्नेवालाको सट्टा आफूलाई गराउनेवाला सम्भन्छौ तब सन्तुलन रहँदैन, अनि मायाले आफ्नो मौका लिइहाल्छ ।

स्लोगनः— नजरबाट निहाल (तृप्त) गर्ने सेवा गर्नको लागि बापदादालाई आफ्नो नजरमा राख ।